Jsem moc rád, že můžeme začít se zveřejňováním čerstvých (nejen) vítězných povídek a básní letošního 33. ročníku Trapsavce.
Jako první přichází na řadu báseň **Klec**, se kterou její autorka Aťka získala svého již třetího Zlatého trapsavce.
Gratulujeme.
Tony

Klec

Ztuhlá je řeka z obou stran
Havrani zase v Rusku hnízdí
A vítr fičí od nich k nám
Plešaté stromy trpí žízní

Před cestou ptáci měli strach
Aby jim nepomrzla křídla
Každý z nás napůl sebevrah
Své švestky mění na povidla

Podzim má sladkou náladu
A připaluje buchty v peci
Ukládám křídla do skladu
Přes zimu budu JEŽEK V KLECI

_____

Vlastimila Hlavatá - Aťka, Náchod
Zlatý Trapsavec 2007

Pidimužík

"Rudlóóó, chceš ty vajíčka umíchaný víc nebo míň?" zaznělo z obytného přívěsu.
"To je fuk Maruš, hlavně když budou umíchaný."
"Já jenom, jestli je chceš víc tekutý, nebo víc hustší?"

Ať'čina velká chvíle. Zleva: Juan,Tony, Víťa, Ať'ka,
Draculea a Belmondo

Foto: B.B.Deneb ©

"Prostě je umíchej."
Účetní Rudolf Sláma seděl na rozkládacím křesílku před obytným přívěsem a přemýšlel, kde se stala chyba. Když před několika týdny svolila jeho žena k dovolené v přírodě, zaplesal radostí. Teď seděl před přívěsem v přeplněném a hlučeném kempu a bylo mu blivno. Takhle si to rozhodně nepředstavoval.
"Tak Rudlo, už je to hotový," vylezla z přívěsu Marie Slámová s talíři vajíček v rukou a natáčkami ve vlasech.
Účetní Sláma mírně pobledl.
"Tak, že bychom se šli projít k řece?" navrhnul když dojedli.
"Blázníš, budou Pouta," odvětila Marie Slámová a jala se připojovat přenosnou televizi k autobaterii. Během chvíle se ke všeobecnému kempovnímu hluku přidala i znělka zmíněného pořadu. Rudolf Sláma pobledl ještě víc a polkl několik žaludečních tabletek.
"To je hnus, tohleto," prohlásil kolemjdoucí pidimužík s baťohem a zmizel v lese.
Účetní Sláma zůstal v křesílku jako opařený.
"Vidělas' to, Maruš," zalapal po dechu, "to přece není možný."
"Viděla," odpověděla Marie Slámová a schroustla preclík, "to je rekapitulace z minulýho dílu." A pokračovala: "Vona na něj chtěla hodit to dítě, co není jeho a vona ho vlastně vůbec nečeká, ale von jí na to příde a vrátí se k tý první, protože vona ho miluje a von..."
Co "von" už účetní Sláma neslyšel, neboť zmizel v lese v tom samém místě, jako před chvílí pidimužík.

***

Tak to asi nebyl nejlepší nápad, pomyslel si účetní Sláma na dně menší rokle, do které spadnul

hned na kraji lesa. Pak si představil včea při Poutech a rokle mu náhle přišla mnohem útulnější. Potom objevil ty stopy.
V blátě na dně rokle byly stopy maličkých kanad, směřující někam dál do rokle.
"To je přece nesmysl, žádný pidimužíci ve skutečnosti nejsou," zabručel si pod vousy, ale vzápětí se vydal po stopách směrem do rokle.
Za roklí byl kopec a za ním další rokle. No, rokle. Vlastně to byl spíš dolík. V dolíku plápolal oheň a u ohně seděl pidimužík.
"To je dost Slamáku, že ses ukázal," řekl místo pozdravu pidimužík, "už jsem se o tebe začínal bát."
Účetní Sláma se lehce zapotácel.
"Pidimužíci neexistují."
"Za to pupkatejch účetních je jako máku," nevzrušeně odpověděl pidimužík, vyndal z pidibaťohu pidibuřta a začal si ho zvolna opékat.
"Chceš taky," nabídnul, tentokrát buřta běžné velikosti, účetnímu.
Účetní Sláma se pomalu smiřoval s tím, že pidimužíci existují a přisednul k ohni.
"Dal bych si, ale je to nezdravý."
"To je zvláštní, dřív ses jih moh' ujíst a teď děláš fóry."
"Ty mě znáš?" vyděsil se Sláma.
"Jasně, jsem totiž vandráckej pidimužík."
"Nejsou žádný vandrácký pidi... pidimužíci neexistujou...," zkusil to naposledy Sláma.
"No, na to že neexistuju, se mnou pěkně konverzuješ," lišácky se zatvářil pidimužík a dodal:
"Sedni si, než to s tebou praští a dej si," podal Slámovi placatku.
Sláma, stále ještě v šoku, se napil.
"To je dobrý, chutná to jak strejdova meruňka," zamlaskal, "kdysi jsem s sebou vozíval podobnou."
Pidimužík se na Slámu podíval a kromě úsměvu bylo v jeho tváři ještě něco.
Sláma obracel placatku v rukou a najednou ztuhnul.
Na placatce byl nápis PRO SLAMÁKA OD STREJDY...
"To přece není možný, ta se ztratila při stěhování..."
"Prd ztratila," odvětil pidimužík, "Maruš ti ji tenkrát vyhodila."
"Ale né," vysvětloval účetní, "byla v baťohu s ostatníma věcma a ten se ztratil při stěhování."
"Aha, takže jak jsem ten bágl tahal z popelnice před vaším barákem, tak to se mi asi zdálo," rozčílil se pidimužík a lusknul prstíkama.
Vedle účetního Slámy se objevil starý odřený batoh a ještě starší a odřenější kytara.
A jejda, pomyslel si pidimužík, to bylo asi moc narychlo.
Ale v účetním Slámovi přece jenom zbylo něco málo trampské houževnatosti, takže se probral za necelých deset minut.
"Kde to sem," rozhlížel se kolem sebe Sláma.
"Malinko jste omdlel, pane účetní," ustaraný pidimužík poplácával Slámu po tváři.
"Říkej mi Slamáku."

***

Oheň popraskával, Slamák s bradou mastnou od buřta naladil kytaru a pidimužík si nacpal fajfku višňovým tabákem.
"Jak jsem na tohle všechno moh' zapomenout?" zamyslel se při drnkání Slamák.
"Nezapomněl's. Jenom si začal přemýšlet o jiných věcech."
"To je fakt. Práce, totální nesvoboda, revoluc, totální svoboda, zase práce... na jednoho je toho moc."
"A co s tím hodláš, Slamáku, dělat."
"Co bych dělal, jsem zase zpátky a sedím u ohně."
"To děláš teď, ale co potom?"
"Žádný potom mě nezajímá."
"A co Maruš?"
"A hrome," Slamák si zase začal připadat jako účetní Sláma.
"Tenhle oheň jednou zhasne," pokračoval pidimužík, "ať budeme přikládat jak chceme, jednou stejně zhasne."
"A hrome."
"Nehromuj a něco dělej," povzbuzoval pidimužík, "jako první můžeš prodat ten příšernej karavan."
"To neklapne, Maruš si na něj děsně potrpí."
"Maruš, zase Maruš...," bručel si pod fousy pidimužík.
"Říkal's něco?"
"Nic. Víš, kdy jsem jednou jedinkrát na tebe na vandru nedával pozor?"
"Kdy?"
"Když jsi jel v létě na Mácháč."
"To si pamatuju, tam jsem poprvé potkal Maruš."
"No, právě. Proto ti teď něco dám."
Pidimužík vyndal z baťohu ještě jednu fajfku.
"Když to s Maruš nepůjde po dobrém, tak tu fajfku zapal a uvidíš."
"To neklapne, vona nemá ráda kouř."
Pidimužík se na Slamáka podíval jako na něco podivného, co vylezlo ze shnilého pařezu.

***

Začínalo svítat.
Pidimužík utáhl přezky na batohu a zrušil ohniště.
"Mě se ale ještě nechce zpátky," protestoval Slamák.
"To věřím, ale já už musím jít. Mám práci," pravil pidimužík.
"No a co já?"
"Ty máš taky ještě dost práce."
Slamák si povzdechl a začal přemýšlet, kudy do kempu.
"Ty nevíš kudy zpátky, co?"
"Ale jó... přibližně."
"Jak moc přibližně?"

"Přibližně vůbec."
"To není možný," pidimužík si bručel pod fousy, "pár let a taková degenerace."
"Říkal's něco?"
"Nic. Co víš o přenosu hmoty v čase a prostoru?"
"Že to neexistuje."
"Tak to budeš lehce překvapenej," zasmál se pidimužík a lusknul prstíkama.
Slamákovi se zatmělo před očima.

***

"...vrátí se k tý první, protože vona ho miluje a von jí taky miluje, prostě si všichni milujou, ale né zas tak úplně, protože ta první, co je teďkonc druhá, chce bejt zase první, a tak kuje pikle..."
Na minitelevizi u karavanu stále běžela úvodní část šílených Pout.
Slamák seděl na svém rozkládacím křesílku a tvářil se tak vyjeveně, že už by to snad ani víc nešlo.
"Zvláštní sen," pomyslel si, "a vyprahlo mi po něm."
Když se napil minerálky, málem se udusil. Pak si všimnul, že místo flašky s minerálkou drží v ruce placatku od strejdy a lehce se mu orosilo čelo. O křesílko byl opřený batoh s kytarou a v kapse nahmatal pidimužíkovu fajfku.
Pak se zadíval na onatáčkovanou hlavu před sebou.
"Maruško, mám takovej zajímavej nápad."
"To to nemůže počkat až potom? Zrovna je to takový napínavý."
Slamákovi zazněla v uších pidimužíkova slova a bez otálení si zručně zapálil fajfku.

***

Marie Slámová se probudila rozlámaná a lehce promrzlá. Otevřela oči a něco jí přišlo divné. No něco, vlastně všechno. Ležela na zemi ve spacáku. Nedaleko čoudil oheň a její manžel, účetní Rudolf Sláma, tam v přestrojení za kovboje kombinovaného s výsadkářem něco míchal na pánvi. Posadila se, protřela si oči a čekala, až se okolí ustálí do standardního karavanového interiéru.
"No nic," pomyslela si, "opláchnu se a to mě probere."
Když vykročila ze spacáku, místo na koberec šlápla na nechutně špičatý kámen. To jí probralo.
"Rudlóóó, ukradlííí náááám věcííí," vřeštěla Marie Slámová jak požární siréna.
"Klid Mary, nic nám neukradli," uklidňoval ji Slamák, "co nemáme, to nám nemůžou ukrást."
"Co blázníš, měli jsme tu karavan, televizi, křesílka, šaty, no prostě všechno."
"To sice měli, ale už nemáme. A to co nemáme, milá Mary, to vlastně ani nepotřebujeme."
"Jak nepotřebujeme," hystericky blábolila Marie Slámová, "a co budeme jíst? A proč mi říkáš

Mary?"
"Mary ti říkám, protože se tak jmenuješ a jíst budeme vajíčka." Slamák slavnostně naservíroval pánev.
"Dyť je v tom popel."
"Taky se to dělalo na ohni."
"Proč to šmudláš na ohni, když máme v karavanu vařič...?"
"Nemáme vařič. Nemáme ani karavan. Prostě se s tím smiř."
Marie Slámová se tvářila krajně zoufale. Kromě nepřítomnosti karavanu ji trápila ještě jedna věc, ale pořád netušila, co to je. Pak jí to došlo. Zmizela i její oblíbená flanelová noční košile s kytičkama, takže stála uprostřed kempu poněkud nekompletně oděna.
"Rudlóóó, panebože, já jsem úplně nahá."
"Ano, všiml jsem si," odpověděl jí Slamák, "a nejen já. Možná by tě zajímalo tohle."
A podal své ženě několik zelených flekatých hadříků.
"Tak tohle si na sebe nevezmu."
"Myslíš?" usmál se Slamák a rozhlédl se po kempu, kde se začali scházet zvědavci.
Marie Slámová vyděšeně zavýskla a rychlostí blesku se nasoukala do maskáčů.
"No vidíš, Mary, jak ti to pěkně sluší. Tak si zabal a jdeme."
Marie Slámová sice chvíli protestovala, ale pak zjistila, že jí to v maskáčích opravdu docela sluší a že její manžel už najednou taky není takový tlouštík jako dřív. Zabalit si stačila stejně rychle jako Slamák.

***

Nad cestou, po které si to rázovali ruku v ruce Mary se Slamákem, seděl na větvi pidimužík. Bafal z fajfky svůj oblíbený višňák a tvářil se spokojeně.
Z rozjímání ho vytrhl až nelidský řev.
"Karléé, našla jsem hříííbáá," hřímala lesem jakási šílená postava v šusťákové soupravě.
"Počkej, zapíšu si souřadnice," odpověděl podobný šusťák, zahleděný do jakési krabičky s displejem.
Pidimužíkovi se udělala husí kůže jako pralinky.
"Fujtajbl," odplivnul si, "džípíeska."
Pak se pozorněji zadíval na šusťáka.
"A helemese, Sejrák. Ten taky pěkně dopad'."

***

Inženýr Karel Syrovátka pomocí satelitní navigace určoval přesné místo nálezu prvního letošního hřibu a zapisoval si údaje o nálezu do kapesníhopočítače.

"To je hnus, tohleto," pravil kolemjdoucí pidimužík a zmizel v lese...

_____

Petr Soldát - Harmonika, Český Krumlov
1. místo v próze nad 23 let, Trapsavec 2007